

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΑ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΡΤΙΟΣ 1881.

ΑΡΙΘ. 139.

Συνδρο. ἑτησ. ἐν Ἑλλάδι ΔΡ. 1.
 » » » Ἐξωτερικῶν » 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἐν ὁδῷ Αἰόλου ἀριθ. 39.

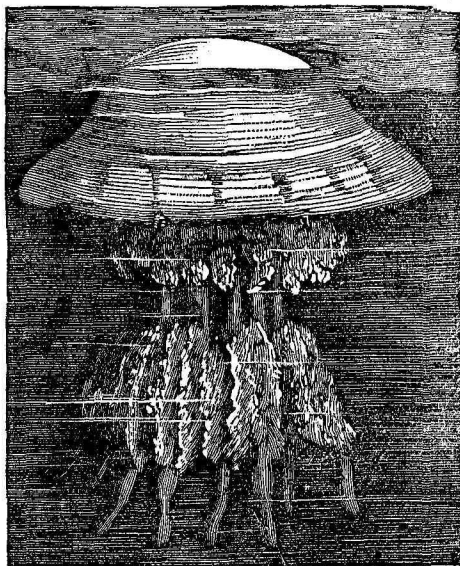
Εἰς οὐδέναν, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται «ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προπληρωμῆς.

ΜΕΔΟΥΣΑΙ.

Εἰς τὸν Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς, περιδιὸν οἰκογενειακὴν ἑβδομαδιαίον μὲ εἰκόνας, τὸ ὅποιον εἰς τὰς εἰδοποιήσεις τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων εὐρίσκουσιν οἱ μικροὶ μου ἀναγνῶσται συνιστώμενον εἰς πᾶσαν οἰκογένειαν, ὥς ἐφημερίδα εἰδικῶς ἀρμόζουσαν εἰς οἰκογενεῖας καὶ κυρίως δι' οἰκογενεῖας ἐκδιδόμενον, ἐδημοσιεύθησαν 4 εἰκόνες Μεδουσῶν μετὰ βραχείας περιγραφῆς τῆς συστάσεως, τοῦ χρώματος, διοργανισμοῦ κ.τ.λ. καὶ τῆς σπουδαιότητος αὐτῶν ὡς τροφῆς ἐνὸς τῶν μεγίστων κητῶν, τῶν διαπορευομένων τὰς Ὠκεανοὺς τῆς γῆς μας.

Ἐνταῦθα διδομεν τὰς εἰκόνας δύο ἐκ τῶν κυριωτέρων εἰδῶν, ἅτινα ἀπαντῶνται καὶ εἰς τὰς ἰδιὰς μας θαλάσσας.

Τὰ θαλάσσια ταῦτα ζῶα, τὰ ὅποια ὡς ἐκ τῆς μαλακότητός των, διότι εἶναι μαλακὰ ὡς ἡ πηκτὴ, καλοῦνται καὶ μαλάκια, εἶναι λίαν ποικιλόχροα καὶ ἔνεκα τῆς κατασκευῆς των ὠραῖα, ἰδίως ὅταν πλέουν. Μολονότι δὲ εἶναι τὸσον μαλακὰ, ὥστε νομίζει τις, ὅτι ἡ παραμικρὰ κίνησις τῶν κυμάτων θὰ τὰ διέλυσεν εἰς κομμάτια, τὰ ζῶα ταῦτα κάμνουν μακρινὰ ταξείδια, περιφρονοῦντα τοὺς ἀνέμους καὶ τὰ κύματα, καὶ ὅταν ἀκόμη ἦναι πολὺ ἐξηγριωμένα.

Μέδουσα ἡ Ῥιζόστομος.

Ὅπως δὲ ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ φέρουν τὴν σφραγίδα τῆς πανσοφίας, οὕτω καὶ αἱ Μέδουσαι εἰς τὸν διοργανισμὸν τοῦ σώματός των δεικνύουν, ὅτι εἰς τὸν σχηματισμὸν των ἐνήργησε πάνσοφος νοῦς· διότι ἂν καὶ ἀπλούσταται κατὰ τὸ φαινόμενον εἶναι ὅμως ἐντελῶς διωργανισμέναι μὲ νεῦρα, καὶ πεπτικά ὄργανα, ἔτι δὲ μὲ στόμα πρὸς λήψιν τῆς τροφῆς, τὴν ὁποίαν εὐρίσκουσι διεσπαρμένην ἐντὸς τοῦ ὕδατος τῶν θαλασσῶν· ἀλλὰ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως καὶ ἡ σκοπιμότης αὐτῶν εἶναι θαυμαστὴ, διότι ἂν καὶ ἀσήμαντα, κατὰ τὸ φαινόμενον, χρησιμεύον πρὸς συντήρησιν τοῦ μεγίστου θαλασσίου ζώου, — τῆς φαλαίνης, ἥτις ἀκόμη καὶ τώρα εἶναι πολὺ χρήσιμος εἰς τὸ ἐμπόριον, τὴν βιομηχανίαν καὶ τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν, διὰ τοῦ πάχους, τῶν ὀστέων καὶ τῶν ὀδόντων τῆς.

Αἱ Μέδουσαι καίτοι στερούμεναι ἐντελῶς ὀστέων εἶναι ὅμως προμηθευμένοι μετὰ στόματος εὐρισκομένου συνήθως ἐν τῷ κέντρῳ τῆς κουκούλας

των. Τὸ στόμα τοῦτο σπανίως εὐρίσκεται ἀργόν· εἶναι δὲ ὠπλισμένον μετὰ νηματοειδῶν χροσσῶν, οἵτινες ἔχουσι τὴν δυνάμιν νὰ σύρῃσι πρὸς αὐτὸ πᾶν ὅ,τι ἔλθῃ ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς συλλήψεώς των· οἷον μαλάκια, ὀστρακόδερμα καὶ ἀκόμη μικροὺς ἰχθῦς. Ἐκαστος τῶν χροσσῶν τούτων φέρει ἀναριθμήτους ἐξοχὰς λεπτάς ὡς βελόνας, αἱ ὁποῖαι εἰσερχόμεναι εἰς τὸ δέρμα, ὅταν τύχη

νά υπάρχουν εἰς τὸ μέρος, ὅπου κολυμβᾷ τις, τοιαῦται Μέδουσαι, προξενούσι κνηρμόν ἀρκετὰ ὀδονηρόν. Ὁ κνησμὸς οὗτος ὀφείλεται εἰς τὴν μεταδόσιν ἡλεκτρισμοῦ, ὅστιν παραλβεῖ τὰς δυνάμεις καὶ οὐχὶ σπανίως φονεῖ τὰ μικρὰ ζωῦφια, καὶ οὕτω καθίστανται λεία εὐκόλως τῶν σαρκοβόρων τούτων ζώων.

Αἱ Μέδουσαι διαφέρουν ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τὸ μέγεθος. Εἶδη τινὰ αὐτῶν ἔχουν μέγεθος μεγαλειότερον τῆς μῆς ὑάρδας, ἄλλα εἶναι μικρότατα· οἱ κροσσοὶ εἴτε δοκιμαστήρες τοῦ στόματος αὐτῶν διαφέρουν ἐπίσης κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὰ διάφορα εἶδη.

Μέδουσα 'Ριζόστομος.

Ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸ σχῆμα καὶ τὴν μορφήν καὶ τὴν διευθέτησιν τῶν χρωμάτων αἱ Μέδουσαι δεικνύουσιν ἄπειρον ποικιλίαν. Εἰς τὴν παρουσίαν δ' αὐτῶν ὀφείλεται καὶ ἡ φωτοβολία τῶν ὑδάτων κατὰ τὴν νύκτα, ἔνεκα τοῦ ἐκ τοῦ σώματος αὐτῶν ἐκλυομένου ἡλεκτρισμοῦ. Αἱ φωτοβόλοι Μέδουσαι εἶναι πολλὴ μικρὰ κατὰ τὸ σῶμα, καὶ ὅμως ἡ συσσωρεύσις αὐτῶν εἶναι πολλὰκις τοσαύτη, ὥστε ἐν καιρῷ νυκτὸς ἀποτελοῦν ἀληθὲς φωτοβόλον ῥεῦμα.

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΛΗΙΣΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.

Μετάφρασις ἐλευθέρα
(ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

(Ἰδὲ προηγούμενον ἀριθμόν.)

— «Ἐλένη, Ἐλένη! πάλιν συνομιλίας μὲ τὸν Ἑρρίκον! Πρόσεξε, διότι ἂν ὁ Μαυροθοδωρῆς σὲ ἐννοήσῃ, θὰ λάβῃς πάλιν τὸν παθόν σου τὸν τάραχον! Δὲν

ἡξέυρεις, ὅτι πάντοτε εἶναι θυμωμένος μὲ αὐτὸ τὸ παιλὸν παιδίον; Λοιπὸν ἡσώχασε, ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ τὸν φωνάξῃς. Θὰ λύσω δὲ καὶ τὰς χεῖρας τοῦ Ἑρρίκου; ἐὰν μοῦ ὑποσχεθῇ, ὅτι δὲν θὰ προσπαθῇ νὰ δραπέτευσῃ ἐκ νέου.»

Ὁ Ἑρρίκος ὑποσχέθη, ἡ δὲ Ἐλένη πλησιάσασα πρὸς τὴν Μαργαρίταν ἐψιθύρισεν· «Ὁ Ἑρρίκος δὲν εἶναι κακὸν παιδίον, Μαργαρίτα, καὶ σὲ παρακαλῶ λύσε τοῦ καυμένου τὰ χεῖρα του· νὰ σὲ εἶπω τὴν ἀλήθειαν δὲν ἔπταιεν αὐτὸς, διότι ἐγὼ τὸν παρεκίνησα νὰ προσπαθῇ νὰ φύγῃ, διὰ νὰ τοῦ δείξω τὸν λάμποντα ἥλιον καὶ τὸν γαλανὸν οὐρανόν, καὶ τὰ πράσινα δένδρα, τὰ ὁποῖα ἐπ'θυμοῦσε τόσον πολὺ νὰ ἴδῃ! Ἄχ, κυρὰ Μαργαρίτα, δὲν τὸν παίρνεις ἔξω, τὸν καυμένον, αὔριον, ἢ καμμίαν ἄλλην ἡμέραν, ὅταν ὀλοὶ θὰ λύπουν, διὰ νὰ ἴδῃ αὐτὰ, τὰ ὁποῖα ἐπιθυμεῖ;»

— «Σιωπῇ, ἀνόητη—ἀπεκρίθη ἡ γραῖα χαμηλῇ τῇ φωνῇ, διότι δὲν ἤθελε νὰ προδώσῃ τὴν Ἐλένην, εἰς τὴν ὁποίαν ἔτρεφε πολλὴν συμπάθειαν.

«Ὁ Ἑρρίκος δὲν πρέπει νὰ ἐξέλθῃ ἀπ' ἐδῶ ποτὲ—ναί, οὐδέποτε!»

— «Καὶ διατί τάχα;» ἠρώτησεν ἡ μικρὰ Ἐλένη· «ἐμπορεῖς νὰ μοῦ τὸ εἶπῃς, καλὴ μου Μαργαρίτα;»

— «Καὶ τόσον ἀνόητη εἶσαι, ὥστε δὲν τὸ καταλαμβάνεις,» εἶπεν ἡ γραῖα. «Ἐὰν ἐξήρχετο μίαν φορὰν, θὰ ἐπεθύμει νὰ ἐξέλθῃ καὶ πάλιν, καὶ ἂν κατὰ τύχην ἐφορᾷτό, τότε ὀλοὶ μας θὰ ἤμεθα χαμένοι. Ἄν ἡμπορέσαμεν νὰ βράψωμεν τὰ μάτια του μαῦρα, τὸ πρᾶγμα θὰ ἥλλαξε, διότι θὰ τὸν ἐξελάβανον οἱ ἄνθρωποι ὡς ἓνα ἀπὸ ἡμᾶς, ἀλλ' ὅπως εἶναι, ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἐξέλθῃ ἀπ' ἐδῶ τὴν ἡμέραν, ἐν ὅσῃ εἴμεθα εἰς τὰ μέρη ταῦτα, ἂν δὲ ποτὲ ὑπάγωμεν εἰς ἄλλο μέρος, ὅπως σκοπεύομεν, τότε θὰ δύνата νὰ ἐξέρχεται καὶ αὐτὸς μαζί μὲ ἡμᾶς εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

«Ἀλλὰ διατί τὸν πέρνουν μαζί των πάντοτε τὴν νύκτα;» ἠρώτησεν ἡ Ἐλένη.

«Διότι εἰς τὸ σκότος ὀλοὶ φαίνονται ὅμοιοι· ἐκτὸς τοῦτου αὐτὸς πρέπει νὰ μᾶς βοηθῇ εἰς τὸ ἐμπόριόν μας, καὶ οὕτω νὰ ἔγᾳζῃ τὸ ψωμί του. Ἀπόψε θὰ ὑπάγῃ πάλιν ἔξω θὰ ἦναι καλὸν παιγνίδιον, καὶ ἂν φερθῇ καλὰ, ποῖος ἡξέυρει τί θὰ τοῦ τύχῃ;»

«Ἄλλ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ὑπάγῃ,—ἀνεφώνησεν ὁ Ἑρρίκος. «Λυποῦμαι πολλὴ, διότι ἐξυπνοῦμεν τοὺς δοστυχεῖς ἀνθρώπους ἐκ τοῦ ὕπνου των—ἔπειτα τοὺς δένομεν ἢ καὶ τοὺς ραβδίζομεν, ἐὰν φωνάξουν, ἢ κάμνουν ταραχὴν, ὅταν ἡμεῖς ἀφαιροῦμεν ἀπὸ αὐτοὺς ὅ,τι ἔχουν.»

«Ἡσώχασε, παιδί. Ἡσώχασε,—ἐψιθύρισεν ἡ Μαργαρίτα, θέσασα τὴν χεῖρά της εἰς τὸ στόμα τοῦ Ἑρρίκου. «Ἡμεῖς πέρνομεν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔχομεν δικαίωμα νὰ πάρωμεν, ὅταν οἱ ἀνό-